

POMAHA BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOW

8. číslo

Budyšin, julij 1952

Lětnik 2

Bibliske rozpominanje

Prawótc Jakub mrěješe. Jeho džěci stejachu wokoło njeho w tu tej chutnej hodzinje, kaž je so to tysacorje stawalo a budže so přeco zaso stawać, hdžež nan abo mać wot svojich dze. Wón zwola jich a džeše: Zhromadžće so, zo wam připowědam, što na was přiindže w přichodnych časach. Kóždy dósta swoje napominanje, swój spokoj, kóždemu wón swojej ruce zohnujo napoži, wón sam pak džeše: Knježe, čakam na twoje zbože. Hač so wšitcy nаноjo a wšitke maćerje takle ze svojimi lubymi roz-zohnowachu, što chce to prajić? Jeni njemóžachu tohodla, dokelž jim časa njezwosta; přetož: Štó wě mój kónc, wón snadž je blisko. Abo ničtó njebě při nich w poslednjeje hodzinje, woni samotni w žiwjenju stejachu, wosebie poslednje časy, woni wostachu samotni tež w poslednjeje hodzinje, jim so sta, kaž tam: Nimam žaneho čłowjeka. Druhi abo druha měješe drje črjódu abo črjódku džěci, ale wone tu njeběchu, dokelž njemóžachu, bydlichu daloko přeč abo běchu so přiedy staršeju minyle. Hdys a hdys zo tež sta, zo tu njechachu być! O tele wšelake poslednje hodžinki!

Ale kedžbujmy nětko na mrějaceho prawótcu sameho. Kóždy začuwa, zo je to něšto wulke z takim mrěćom. Štóž mjez nami bu starši, najskeje některžkuli čłowjeka mrěć widžeše. Tón wě, kak wšelakorje móže to być. Tu jeni z lochkim spanjom wuńdu a druhich smjerć tak hórka je, kěrluš spěwa ze zhonjenja. Tu so njejedna jenož wo čělo a wo zwonkne wěcy. Jedyn móže zhladować na žiwjenje polne křiwdy

a prócy, a wěrnó wostawa: Je-li krasne bylo, je bylo křiwda a proca. Wón smě sebi prajić, zo sy swoje dokonjał po najlěpšich mocach a najlěpšim wědženju, sy džělał, kaž dolho bě za tebe džěň, a nětko smětej twojej ruce wotpoćować. Jeho při wuzni móžeja jemu trošni na pomnik napisać: Nětk wotpoćujtej, wój mućnej ruce. Tež wuspěchi, my křescenjo prajimy zohnowanje njeje wuwostalo. Druhi to njemóže abo nic tak lochko tohodla, dokelž njebě hišće ze svojim džělom hotowy, měješe snano zdychować: Njewzmi mje přeč w položcy mojih lět, abo tohodla, dokelž njebě swój čas wukupił, a nětko před jeho dušu stysknje prašenje nastawa: Čehodla njejsy! Přeco zaso so stawa, zo mrějacemu jeho cyle žiwjenje před woćomaj stej a zo so potom nastróža. Ale tež to so na zbože stawa, zo so woćko blyšći, haj, zo je mrějac z profetu. Tak drje běše to tam pola Jakuba, a to je zdobom wuznaće cyleho stareho zakonja: Knježe, čakam na twoje zbože.

Wepomńmy to cyle sprawnje: W swojej poslednjeje hodzinje, snano njebě wjace hodžina ale jenož mjeńšiny, Jakub tak praješe. Hač budžemy my jónu tak prajić móć? Budžmy sprawni: Lochko to njeje, Haj, hdyž młody čłowjek do žiwjenja dze, hdyž so jemu woći blyšćitej z radosću, zo so džěla dze, hdyž swoje mocy čuje na čěle, na duchu a na duši, w meji žiwjenja, kaž my to tak prajimy, hdyž so wšitko wokoło njeho zeleni a kěčeje, tam to rozumimy; hdyž Bože s'ón'ko mile swěći a wón sebi myšli, zo jemu z kóždym nowym schadženjom

1. Móž. 49, 18

nowe zbože njeje, a hdyž wosebie jako wěriwy čłowjek pomocy svojeho Boha sebi wěsty z nadžiju wyska: Knježe, čakam na twoje zbože, tehdy móžemy z nim sobu tak prajić. Ale hdyž su so lěta a časy minyle, hdyž je wšina překročena, hdyž počinamy wustawać, njeje wjace tak jednorje z tutym heslom. Tehdy prajimy lochko: Najrjeńši žiwjenski čas je nimo, njewočakujemy wjace wjele wot žiwjenja, wot sebie samych a skónčnje tež nic wot Boha, bywamy spokojni, jelizo tak někak hišće dze, rěčimy wo přidatnych lochčach. Wo tym, zo na zbože čakamy, njeje wjace tak jara rěčow.

Tak widžimy, kak wulka, sylna, trošna bě wěra Jakubowa; přetož wěra to wěšće bě, zo najlěpši čas svojego byća njewidžeše za sobu, ale před sobu! A při tym jemu njebě znate to wšitko, štož mělo nam znate być, kelko krasnych wěcow nam naša wěra poskića, hladamy-li jenož trochu do noweho zakonja. Wězo so tam wo tutym zbožu we wobrazach a přirunanjach rěči, tomu njemóže hinak być, a tele wobrazy hižo surjane; kak hakle budže woprawdžitosć! Wzmimy kěrluš wo wěćnosći, kaž: Kak budže nam...! Prašenje same wot so nastwa, hač tajku wěru mamy.

Ty, luby čitarjo, budžeš so mje snano prašeć, kak sym na to přišo, zo runje nětko, nětko w tutym praznikowym čisle našeho łopjenka tajke zynki spěwam. Ty by je woćakował w nazymje, do smjertneje njeđeje abo přede wšěm w lubym adwentskim času, kiž tola spěwa: Woćakowanje praweho budže wjesele. Chcu či

Bibliske hrano na měsac znjeńc 1952

Budžeće-li mje z cylej swojej wutrobu pytać, chcu so wam dać namakać. Jerem. 29 13, 14

jo přeradzić: Tak steji w Ochranowskich heslach, a to runje wo-koło najdlěšich dnjow lěta, wo-koło swj. Jana, hdžež Bože slónčko najwyše steji a hdžež su dny różow, w času pak tež, wot kotrehož sem so dny přikrótsuja a zaso z hory dele dže, wězo najprjedy tak, zo njepytnjemy, hdžež ma hišće wjele přińc a dyrbi tež přińc, wosebje žně z polow, lu-

kow, zahrodow, taje wulka nadžija čłowjekow, zo bychmy z džakom swój wšědny chlěb k sebi brali. Tež w našim žiwjenju ma hišće wjele přińc, prjedy hač dele dže do wječora a do swjatoka, wjele miłych pruhow Božeye hna- dy. Ale wjeršk lěta je překročeny, wšitko je wo lěto starše, tež my sami. Tuž může so lohce stać, zo smy struchleje mysle, wosebje

nětko w tutych čezkich časach. Ně, nam Jakub praji w swojej poslednjeje hodzinje, a pola njeje hišće tak daleko, znajmjeńša po zwonkym nic — hač woprawdže, to njewěm: Knježe, čakam na twoje zbože. Prócuymy so tohodla, zo bychmy za nim tak prajić a po tym so měć mōhli, młodži, či w srěních lětach a my stari runje tak! M—a.

Serbski cyrkwinski dzeń 24. a 25. meje 1952 we Wochozach

Hódne a dobre je w našimaj woćomaj to, štož je w słowje Božim zakótwjene. Na cyrkwinskim dnju ma so wono předować a ze wšej swěru naložować na prašenja našeho časa. Wo to so we Wochozach prócowachmy. Smy to prawje a sprawnje dokonjeli?

Ja drje sebi ničeho njejsym wědomny, ale w tym njejsym prawy; Knjez pak je, kotryž mje sudži. 1. Kor. 4.4.

Sobotu do njedźele Exaudi zeńdže so popołdnju mała horstka pobožnych a swěrných Serbow, lajkow kaž fararjow, na Wochožanskej farje, zo bychu chutnje a sprócniwje na duchownym polu hromadže džělali.

Farar Wirth-Njeswačidlski přednošowaše wo dialektiskim materializmje. Jeho a druhe přednoški pozdžišo w „Pomhaj Bōh“ wozjewimy.

Farar Bamž-Minakatski porěča wječor wo wukrajnych ewangel- skich nowinach, wosebje w Čě- skosłowakskej. Dwoje běše jemu při tym wažne z tamnych nabož- ných časopisow dopokazać: kak je tam ewangelska cyrkej w mjeń-

šinje a ma čiliše žiwjenje w sebi, a kak tam lajkojo w cyrkwi bóle so do džěla maju. Tam cyrkwin- ske skutkowanje njeje jenož wěc duchowných.

Radostne bě, kak njedzela rano Serbja předewšěm z hornich wosadow z omnibusami do Wochoz přichwatachu. Pola cyrkwinskih zjězdow dyrbi wězo kōždy sam jězbu zaplaćić a do dalokich Wochoz njebě tunja. Tež wobjed nje- bě darmo. Nětk tam přichadźachu po stach naši Serbja na naše pře- prošenje. Budže njedzela wšěch woporow hōdna?

Božo, daj so milosćiwje wšemu derje poradzić, ach, a daj, zo by so wjedro woćoplilo. Njedaj de- šćikej hić!

Na dopołdnišich kemšach pře- dowaše naš luby a česćowany knjez superintendent Mjerwa- Bukečanski. Liturgiju bě wosad- ny farar sam přewzał, byrnjež hišće w serbsćinje dowuknył njeje. Nutrnje nas wšěch hnjuješe, kak so wo serbske wurjekowanje prócowaše. Wótcow rěč jeho wosad- ných je jemu tak wjele hōdna, zo so sprawnje prócuje ju na-

wuknyć. Česćmy tajke zdobne zmyslenje! Farar Lazer powita kemšerjow jako předsyda serb- skeho cyrkwinskeho dnja. Farar Bamž přečita a přeloži telegramy ewangelskich bratrow z wukraja.

Po kemšach zwjeselichu Porši- scy pozawnistoj z rjanymi kěr- lušemi. Jim smy wosebity džak dolžni za jich pozběhowacu hudź- bu a za jich zwōlniwosć, sami plaćić za jězbu do Wochoz. Hdže mamy podobnu woporniwosć pola swětných zjednoćenstwow? Doniž mamy tajke přikłady do- breje zmylenosće, njeskoržmy stajnje na liwkosć.

Po wobjedze předstaji nam Njeswačidlska młodzinu samsnu lajsku hru kaž loni w Klukšu z runje tajkej wustojnosću a nu- trnosću. Wochožanska hola ju rjenje wobwěncowaše. Škoda, zo wjedra dla njemōžachmy cyłe po- pōdnjo w chōjnach wostać, hdžež běchu Wochoženjo za nas tak rjenje ławki a podium připrawili.

Přednoški, kotrež wěš štyri ste- jachu pod samsnym heslom:

Wy sće Chrystusowi!
siyšachmy potom zaso w Božim domje. Lubje překwapi, zo tam serbska burowka porěča.

Wšitcy, kotřiž su we Wocho- zach na cyrkwinskim dnju pobyl, budu sej rad hišće raz to přečitać, štož tam siyšachu. Wšitkich dru- hich čitarjow pak njech mōcnje wabi k lětu, da-li Bōh, sami tež sej doječ na naš serbski cyrkwin- ski dzeń.

Hdže so potom zeńdžemy? Snano w Hodźiju?

Duce dom z Wochoz wobhlada- chu sej někotři hišće rjanej cyr- kwi w Klětnom a Delnim Wu- jezdze.

Tak bě dzeń bohaty na rjanych nowych nazhonjenjach.

Budžmy Bohu za to džakowni.

W.

Po swjedženskich kemšach we Wochozach

Wy sće Chrystusowi!

Hłowny tema cyrkwinskeho dnja we Wchozach

I. Naša cyrkej je Chrystusowa

1. referat

Hdyž smy so na serbskim cyrkwiskim dnju zhromadźili, rěka to, zo so stanje we wěruwuznaču našeje ewangelskeje cyrkweje. W našej serbskej maćernej rěči stupimy pod słowo Bože, kotrež namakamy w bibliji. Mamy so tohodla prašeć, što je cyrkej? Wono njedosaħa prajić, zo je cyrkej Boži dom. Pobožni a wěrjacy móžeja so zhromadzić wonka na polu, w lěsu, na němskim cyrkwiskim dnju w stadionje (sportnišću), sym tež hižo po wójnje w korčmje kemše wotměł, hdžež Boži dom pobrachowaše. Z toho sćehujemy, zo cyrkej njeje tón natwarjeny dom z wulkej wěžu a zwonami. Wón je jenož wuswjećene městno za wěrjacych. Cyrkej je, hdyž móžu prajić: Ja wěrju do swjateho Ducha, jenu swjatu křescansku cyrkej, zhromadźiznu swjatych. Hladajmy na poslednje słowa: zhromadźiznu swjatych. Po wuleću swjateho Ducha w temple a předowanju swj. Pětra so wobroćichu 3000 dušow ke Chrystusej a dachu so wukřići. Po tym běchu wšitcy w „jonej mysli“. To běše přerňa cyrkej. Cyrkej je, hdžež su wěrjacy do Jezom Chrysta w jonej mysli zhromadźeni. Či móžeja sej dom za Bože služby natwarić. Swjaty Duch pak, kiž zbudži přerňu wosadu. přińdže wot Chrystusa, kiž běše do nje-

bjes stpil. Wón „wostanje pola nas wšitke dny, hač do skónčenja toho swěta“.

Hdžež so Chrystusej njemodli abo Bože słowo njepředuje, njeje cyrkej ale jenož masowa organizacija. Cyrkej jenož wostanje tam, hdžež Chrystus je srjedźišćo zhromadźizny jako připóznaty Knjez.

Cyrkej abo wosada so njeboji swěta, dokelž „přebywa pod přikryćom najwyšeho a pod chlódkom wlehomócného. Wona rjeknje Knjezej: Moja nadźija a mój hród, mój Bóh, na kotrehož so spuščam“. (Ps 91, 1 a 2.) Cyrkej

je tam, hdžež Chrystusowe słowo plaći, jeho kaznje so dźerža, hdžež wutroba so wotwobroći wot swětného kurwarstwa a so přichili jeho słowu. „Wy njemóžeće jene dobo pić Knjezowy kelich a čertow kelich.“ (1. Kor. 10, 21.) Cyrkej je zwjazana z Chrystusom kaž njewjesta z nawoženjom. Knjez cyrkweje lubuje swoju wosadu, wón je swoju krej za jeje hrěchi přelał. To je jeho wopokazara luboće wšitkim, kiž do njeho wěrja. Jeho wola ma so stać, to rěka, „wy najlubši, je nas Bóh tak lubował, mamy so tež my m'ez sobu lubować“. (1. Jan. 4, 11.) Přez cyrkej smy my Chrystusowi, dokelž cyrkej je Chrystusowa.

Farar Černik-Wojerowski.

Smy bratřa w Chrystusu!

Postrowy ewangelskich cyrkwjom w Čěskosłowakskej

Zerńdženje lužiskich ewangelskich bratrow wutrobnje postrowjam. Bože žohnowanje přeju.

Ruppeldt, biskop.

Waš zjězd nutrnje postrowjam.

2. Tim. 1, 3—5: Ja so Bohu dźakuju, kotremuž słužu wot svojich wótcow hew w čistym swědomju, tak zo njepřestawam će wopomnić w swojej modlitwje w nocy a wodnjo. Lanštják.

Waš cyrkwinski zjězd bratrow-sce strowja Kostnicka Jednota, centrala čěskosłowakskich ewangelikow.

2. Tes. 2, 15: Stejće tohodla, lubi bratřa, a dźeržće so tych wustawkow, kotrež sće nawučeni.

Dr. Lavička, předsyda.

Słowakska ewangelska cyrkej Augsburgskeho wěruwuznača sćeje Wašemu schadźowanju wutrobny postrow z přećom Božeho bohatého žohnowanja na Waše dźěło wo Bože kralestwo, wo twarjenje wótciny a na waše wobdźělenje při bédženju wo měr na swěće.

Generalny biskop Jan Chabada.

Generalny inspektor cyrkweje, Handrij Žiak.

Hdyž měješe Kostnicka Jednota 21. a 22. junija swój lětuši zjězd w Praze, chcychmy tež my jim připósłać telegram ze słowami Swjateho pisma 2. Tim. 2, 5: Hdyž so što bédži, wšak krónowany njebudže, chiba zo je so prawje bédžił.

Njewědzachmy wšak, zo je tajkemu telegramej nuzna policajska dowolnosť. Tuž naš telegram njepřijachu.

10. njeđzelu po swjatej Trojicy, 17. žnjeńca 1952, popoldnju w 15 hodž. hraje

Lubina Holanec

w Njeswačidlskim Božim domje na piščelach. Wšitkich na tutón wuznamny koncert přeprašujemy.

My so dźakujemy!

Serbski ewangelski cyrkwinski džen we Wochozach je nimo. Hačrunjež njeje serbski cyrkwinski džen tak wažny, wuznamny a wulkotny kaž jeho wulki bratr, němski ewangelski cyrkwinski džen w Barlinje a Stuttgarće, je nam Serbam tola luby a wažny. To mi hižo někotry wosadny wobswědči, a to tež naš lětuši zjězd we Wochozach dopokaza!

A nětko nochcu nič dale činić, hač so dźakować

1. wšitkim lubym serbskim wosadnym z bliska a z daloka, kiž su přichadźeli a pokazali, zo žiwu serbsku ewangelsku wosadu a cyrkej mamy;

2. tej wosadze, z kotrejež hošćemi smy byli a jejnemu młodemu fararjej a mandželskej, kiž su wšitcy w'o tak rjenje přihotowan a zarjadowali, njech kemše nastupa abo zhromadźiznu wonka w holi abo wobjed;

3. wšitkim bratram a sotram, kiž su nam na wosebite wašnje słužili ze słowom abo ze skutkom, zo smy mōhli wosadnym něšto poskićić;

4. najwjace pak Bohu a Knjezej cyrkweje, kiž je nam da! to, štož smy započeli w jeho mjenje, dokonjeć. Kajke žohnowanje wostanje, wě wón sam! Jemu budž chwalba a česć hač do wěčnosti.

Gerhart Lazer, předsyda.

Klukš-Minakal. Póndželu, 12. 5., wusny po operaciji w Budyskej chorowni Erna Rosa Teutschero-wa rodź. Solćic, džěco Minakal-skeje wosady, w 24. léće žiwje-nja. Młoda mać běše najmlódša dzowka blidarja Šolty z Mina-kala. Běše jenož polštwórta léta wudata na blidarja Teutschera w Klukšu, Zawostaji syrotku dzow-čičku Petru a młodeho mandžel-skeho. Zemřěta rady serbske Bože služby wopytowaše. — Stwórtk, 15. meje, ju přewodžeše tóžsto Klukšanskich a Minakalskich wosadnych k poslednjemu wotpo-činkej.

„Přetož moje mysle njejsu waše mysle a waše puće njejsu moje puće“, praji Knjez, „ale tak wiele wyše njebjesa su dyžli zemja, tak su tež moje puće wyše dyžli waše puće a moje mysli dyžli waše mysle.“ (Jezajas 55, 8 a 9)

Minakal. W starobje 72 lět, 9 měsacow a 25 dnjow zemřě da-loko znaty čěsla a twarski mištr Hendrich Pawoł Měrš z Psowjow po čěžkej operaciji 20. meje tu-toho léta w Budyskej chorowni. W Psowjach, w Minakalskej wosadze a we wokolinje znajachu jeho; wšak jeho hosćenc. Zeleny lě; mjenowany, je sławny přez to, zo tam steji jara stara móčna

Dobyc z posměwkom

„Duce ze Šwicy běše horco we wozu, tuž woćinich wonka w chódbje wokno. Na to wuleća z pódlanskeho wotdžěla knjejski čłowjek z pólnóčneje Němskeje, da so do mnje, kak móhl sej zwě-rić wokno woćinić. To tola čeh-dosć jara njelube, njejsym wonaj-ki a začinich wokno hnydom. Ale cheych so runje tak do njeho dać, nje! Ja wšak žane prawe začuće z tajke něšto nimam. Dokelž pak wěm, zo je to čłowjekam husto kaž wón do mnje. Ale dohladawši so, zo ma runje tajku šědźiwu brodu kaž ja, so moja nahłosć po-miny. Zdwórliwje wo wodaće

chójna (tajka kaž pola Delnjeje Hórki) a zo so zady korěmy za-počeše „cuzy kraj“, přjedawša Pruska. Napismo na tamnej korč-mje pokazuje nam, kak su naši stari wšo do škitu Božeje ruki přepodali: „Tuta korěma steji pod Božej ruku a mjenuja ju Zeleny lěs.“ — Pjatk, 23. 5. 52, popołdnju chowachmy Měršec nana, kiž běše kónc léta 1950 hišće strowy swój zloty kwas ze žonu Hanu rodź. Kochec swjećil a běše přeco člo-wjek wjesoleho wašnja, na Mina-kal'skim pohrjebnišću k posled-njemu wotpočinkej. „My wěmy pak, jeli naša zemka chěža so rozlama, zo mamy wo! Boha no-we twarjenje, dom, kiž z rukomaj njeje sčinjeny a je wěčny w nje-bjesach.“ 2. list Pawoła Korinti-skim 5 staw, 1. hrono.

Dwoje knjejstwo dyrbymy swě-ru rozeznawać a woboje připó-znać. Jene, kotrež zbóžne čini, a to druhe, kotrež zwonkownje změruje a złym skutkam wobara. Žane bjez druheho njedosaha na swěće. Dokelž bjez duchowneho knjejstwa Chrystusa njemóže ni-chtó zbóžny być přez swětne knjejstwo. Hdžež pak by duchow-ne knjejstwo same knježiło nad krajom a ludom, by so wšej złośći a njekničomnosći wuzda pušćila.

Bamž a biskopjo dyrbjeli bis-kopco być a Bože słowo předo-

prosyć pak so mi tež njechaše, wšako bě moja broda runje tak šědźiwa kaž jeho. Tuž dopomnich so na rjany wupuć. Spominajo na japanske posměwanje posmějko-tach so na njeho tak luboznje, kaž jenož zamóch njeprajo ani słowčka. Wón to njerozumi a wot-sali so něšto borbotajo do swojeho wotdžěla. Kotřiž ze mnu jědže-chu, mjenjachu, zo sebi tajke waš-nje njesmědžach lubić dać. Ja wědžach lěpje: ze swojim po-směwkom, kotryž wón niebě wo-čakował, běch ja jako dobyćer ze zwady wušo!.

Wilibald Ulbricht, Hans Thoma.

wać. Ale to nječinja. Su so wjele bóle swětni wjerchojo sčini-li a knježa ze zakonjemi, kotrež čělo a kublo nastupaju.

Swětni wjerchojo dyrbjeli nad krajom a ludom knježić, město toho pak chcedza po duchownym wašnju nad dušemi knježić.

Nětk dyrbiš wědžeć, zo je mu-dry wjerch žadny ptačk, ale hišće žadniši je pobožny wjerch. Woni su zwjetša najwjetši blazni, naj-hórši njedočincy na swěće.

Tohdla kedžbuj na wulkich „hansow“ a jich radzićelow a hla-daj so, zo njeby jich zacpěl, ale jim so tež poľnje njedowěri! Bóh woboje nochce.

Měrcin Luther, Von weltlicher Obrigkeit, wie weit man ihr Gehorsam schuldig sei. 1523.

Na spanje so hotować

W oktobru 1930 wotleća jen-dželska powětrowa lódz (Zeppe-lin) z Jendželskeje do Indiskeje. Nad Francoskej běše jara wicho-rojta nóc, ale hosćo so wjesele zabawjachu. Nadobo zrazy lódz wo zemju, so rozlama a so z hobr-skim plomjenjom wokomiknje spali. Posledni telegram rekaše: „Po wuběrnej wječeri a dobrych cigarach hotuja so hosćo na spanje.“

Rozmolwa při swačinje

Napjata rozmolwa nasta mjez džělaćerjemi. Mała horstka zastu-powaše přećiwu wjetšinje swača-cych hórnikow měnjenje, zo by lěpje bylo, hdy by w přichodže kóždy džělaćer po swojim rjedže lóždy sedmy džěń njedžěla!

Roznjemdrjena wjećšina so pře-ćiwu tajkej mysli spjećowaše: nje-džela dyrbi njedžela wostać! My chcemy so mjez sobu wopytować, kak móhlo pak to tak być, hdyž nimamy samy džěń prózdny?

Jedyn pak měnješe a druzy jemu poľnje prihlosowachu: Nje-dželu su kemše a my chcemy ke mši chodźić.

Druhi praješe: Boža kaznja rěka: Ty dyrbiš swjaty džěń swjećić a nic póndželu abo wu-toru

Při tym bě swačina nimo a wó-tra rozmolwa skónčena.

Jedyn z tutych džělaćerjow.